

изтръпнала от вълнение. В тези няколко минути за мен Валцаров, като че ли стана друг. Израстна стана недостигаем. Аз вече благоговеех пред него. Мислех за срещата с него и за това какво ще му кажа. До вечерта, повярвайте ми, за нищо друго не можех да мисля, нищо не можех да върша. Чаках Кольо. Чаках го с трепет и вълнение. Денят ми се видя безкраен. А той се върна късно вечерта. Смелостта ми изчезна. Обмислените думи забравих. Аз действително благоговеех пред него. Объркана и смутена вървах след него като сянка. Искях да останем на самото място да му кажа - какво точно не знаех. Той влиза в кухнята и още неуспял да затвори вратата аз съм зад него "Кольо - чувам като ехо своя глас треперещ и заекващ - ти защо не ми ги даде да ги прочета?" "Полуобърнат, почти през рамото си той насмешливо отбелязва: "О, но ти и тях ли намери?" "А аз още по-смутено захващам: "Кольо, но те много ми харесват". Тогава той рязко се обърна към мен, разтърси раменете ми с двете си ръце и вече стъвсем развеселен каза: "Слушай момиче, ти си още млада и зелена. Трябва да четеш много. Ще ти дам стиховете на Маяковски, Смирненски, романите на Горки и много други и едва тогава с теб ще седнем на масата да беседваме и спорим на литературни теми. А тя момата, прочела нещо от някой си Валцаров и "Много хубава", "прекрасни стихове". Тогава аз вече, с моя беден литературен речник започнах: "Но Кольо, за мен е добро и хубаво това произведение, което ме кара да мисля, което ме вълнува". Сама тогава се виждах нещо като защитник на Валцаров от самия Валцаров.

Такъв беше той скромен и критичен към себе си. А какво голямо човешко сърце имаше! Как обичаше хората и как искаше да им помагаш в нещастията и бедите.

В паметта ми се е врязал такъв случай. Един ден, Кольо се връща в къщи почти разтревожен. Бойка го изгледа въпросително: "Е, кажи Моряк, какво се е случило?" "Спокойно, нищо лошо" - меко каза той